

név: iskola: oszt.:

KÉT HÉT EGY NOVELLA

2019-2020

5.-8. osztály

2. forduló

Zágoni Balázs: A gömb (Fekete fény 1.)

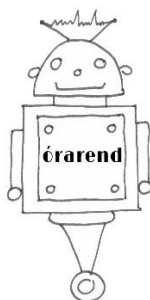
ifjúsági fantasy (részlet)

Budapest: Móra Könyvkiadó, 2019

Az Év Ifjúsági Könyv Írója, 2018-ban pedig Zágoni Balázs lett.

Az Év Ifjúsági könyve, 2019 díját nyerte el a regény.

A jövőben... A tizenhárom éves Vik egy gombászkolóniában él, az egy évvel idősebb Ajla pedig a Városban. A fiú minden nap a túlélésért küzd, a lánynak sejtelve sincs, mi történik a falon túl. Mielőtt a sorsuk összefonódik, Vik találkozik a rejtélyes eredetű Gömbbel, és ez örökre megváltoztatja az életét.

1) Mi az oktatási showroom?

.....

.....

.....

.....

2) Mik a szabályok, ha valaki össze akarja állítani a saját iskolai programját?

.....

.....

.....

.....

.....

3) Csoportosítsd a tantárgyakat! Melyik fiú akarta választani? Írd utána a nevét!

úszás

konditerem

földön kívüli életformák

csillagászat

repülővezetés

öngyógyító operációk

nanotechnikával

élelmiszerdizájn

várospolitikai

önellátó gazdálkodás

testépítés

4) Melyik szereplőre gondoltunk?

Apjával egy gombászkolóniában élt

A profilja 80%-ban rendőrségi vagy honvédelmi

Kimondottan helyes csaj

5) Tedd időrendbe a részletben szereplő eseményeket! (az 1-es az kapja, amelyik a legkorábban történt)

Vik meghívja Bokit egy közeli alfabárba

Boki belemerül a game-teszter órák tanulmányozásába

Ajla összerakja Vik portfólióját

Boki leül a fiú tanácsadóhoz

Az ajtóban két jóképű hologram üdvözli Viket

6) Csak kíváncsiak vagyunk! Szeretnétek egy ilyen iskolába járni? Miért?

(Mindenki, aki egész mondatokkal elmondja a véleményét, kap érte 10 pontot)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Következő (3.) feladatlap: 2019. december 2-án, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a **www.bekesikonyvtar.hu** oldalról.

17.

Ajla

Az oktatási showroomban nem folyik semmilyen oktatás. Ez egy bemutatóhely a belvárosban, a plázában, ahol megnézhetjük és kipróbálhatjuk, hogy milyen tantárgyakat lehet tanulni, majd összeállíthatjuk a saját iskolai programunkat. Nem lehet egy napon említeni a mi kinti kis sulinkkal, de a régi iskolákkal sem, amelyekről Apa mesélt. Ez inkább egy vidámparkra hasonlít. Az ajtóban két jóképű hologram üdvözlő: egy diáklány és diáksrác. Bent megpillantom Bokit, aki már teljesen belemerült a game-teszter órák tanulmányozásába. Eldöntjük, hogy előbb megnézzük a kínálatot, aztán leülünk kajálni, s akkor megbeszéljük, kivel mi történt az elmúlt két és fél napban.

Minden órának van egy bizonyos számú kreditje és ára. El kell érned egy minimális kreditszámot, de nem lehet túl sok órád sem. És ki kell alakítanod egy profilt magadnak, amivel aztán nagy valószínűséggel elhelyezkedhetsz. S per-

sze végig figyelned kell, hogy a csomag, amit összeraktál, mennyibe kerül. Hatalmas mázli, hogy fizetésem van, mert ha ügyesen rakom össze, akkor Bokival ellentétben nem kell hitelt felvennem. Ő már kiválasztott háromféle sportmodult: úszást, testépítést meg célba lövést. Ez utóbbi kicsit meglepett a tegnapelőtti kirohanása után, hogy ez a kolóniás játék mekkora baromság. De lehet, hogy épp azért választotta. Aztán bejelölte a teherautó-, valamint a repülővezetést. Ez utóbbi szerintem marhaság, mert csak szimulátoron tanítják. Semmi esélyünk az életben valaha is repülőt vezetni. Irigylem Rodot, hogy neki még volt lehetősége repülni... Aztán eszembe jut: nem kizárt, hogy ő is irigyel engem, hiszen én is repülhettem, ráadásul olyasmivel, amivel csak nagyon kevés ember a világon.

Boki profilja nyolcvan százalékban rendőrségi vagy honvédelmi, ebbe a game-teszterség meg a politika nem fér bele, sőt ezzel a profillal elég drágán is választhatná őket. Kíváncsi vagyok, miről győzték meg a nagybátyjáék.

A legnagyobb baja, hogy még nincs meg a minimális kreditje, viszont már magas az óraszám. Erre az a mentő ötlete támad, hogy felveszi a természetismeretet, amiből mindketten alaptól jók vagyunk, hiszen az erdőben nőttünk fel. Az órákra nem fog bejárni, majd egyéni tanulóként vizsgázzik, s akkor minden oké. Ez az ötlet még nekem is jól jöhet.

Aztán kicsit megszedül a hitelszimulációnál. A nagynénik segítségével együtt is harmincéves hitelt kell felvennie,

úgy, hogy a törlesztésre havonta csaknem egy átlagfizetés 25 százaléka rámegy. Mondom neki, hogy inkább vállaljon nagyobb százalékat és rövidebb futamidőt, azt hallottam Anyától, hogy akkor kevesebbet kell fizetnie a végén, mert lényegesen kevesebb a kamat. De úgy érvel, hogy akkor kevesebbet tud más fontos dolgokra költeni. Nem tudom elképzelni, hogy milyen fontos dolgokra akar majd költeni, de hát ő tudja...

– Később jóval nagyobb lesz majd a fizetésem, és akkor már ez a 25 százalék sem lesz sok – gyözköd engem, de szerintem főleg saját magát.

Úszást én is mindenképp akarok, de például a városi műsziklamászás nem nagyon vonz. A szimulátorokból nekem az egyszerű kocsi elég, azon túl meg beérem azzal, hogy játszhatok mindenféle járművel Anya gépén. Várospolitikát is szeretnék tanulni, meg gazdaságot, mert nem egészen értem, hogyan működik a Város a lázadások óta. Ezenkívül érdekel a földrajz, főleg mióta a Gömbben utaztam, és fogalmam sem volt, hogy merre repülünk... Mikor észreveszem, hogy van földön kívüli életformák modul is, akkor belelkeselem, azt is nagyon akarom. A csillagászat is vonz, de végül kihagyom, mert kezd megtelni a portfólióm. Gondolkodom a világvallásokon is, az is érdekes lehet, de talán majd később. A következő években is választhatok még, amikor egy-egy rövidebb modul már lejárt. Az első hiba: jelzi a program, hogy kevés a testmozgás. Ez vicces, hiszen

százszor többet mozgottunk, legalábbis eddig, mint a városi srácok, és a közeljövőben sem szándékozom kocsival vagy metróval közlekedni a városban.

Bosszant, hogy még egy sportot kell választanom. A legolcsóbb a konditerem, amit nevetséges marhaságnak tartok. Futni egy gumiszőnyegen, meg súlyokat emelgetni? De be kell tennem, ha tovább akarok lépni. Most meg azt mondja a gép, hogy nem elég tiszta a profilom. Megnézem, mihez állok közel. Majdnem leesem a székről: tanár vagy politikus! Nem mondhatnám, hogy jó véleményem van a politikusokról. Viszont apám nyomdokaiban sem szeretnék járni. Gondolkodom, hogy mitévő legyek. Ha a politikus profilt választom, fel kell még vennem olyan modulokat, mint a filozófia és retorika, amiket nem akarok. Filozófiából annyit hoztam otthonról, amennyi szerintem egy életre elég. Lehetnék egyéni felkészülő, de azt sajnos nem lehet látogatás nélkül választani. Ha viszont a tanár profilt jelölöm be, akkor meg kötelező a pedagógia és pszichológia, ami nem érdekel. De jól kitalálták! Végül mégis inkább a tanári felé hajlok. Ekkor viszont attól esek hátra, hogy így a politika és a gazdaság is rohadt drága lett. Mi a fenéért? Ha majd egyszer tanítok, akkor jobb, ha az ilyesmihez egyáltalán nem értek? Kíváncsiságból nyitok egy újabb ablakot, és újrakezdem zéróról. Alapból beteszi a kötelezőket, aztán sakkozni kezdek a modulokkal, de percek alatt rájövök, hogy a várospolitikai és a gazdaság, akárhogy is pakolom, nagyon drága. Azt hit-

tem, hogy azok drágák, amikhez költséges cuccok kellenek, mint például a szimulátorok. Vagy az ételdizájn. De úgy tűnik, hogy pont azok a modulok a legdrágábbak, amelyek segítenének megérteni az egész rendszer működését. Jól kitalálták! Visszatérek az első ablakhoz, és megnézem, mi az, ami olcsó, ha tanár a profilom: pszichodráma, felzárkoztató oktatás, blabla. Nem érdekel... Most elkelne egy kis segítség.

Nagyjából egyszerre döntünk úgy, hogy odamegyünk egy tanácsadóhoz. Ezek már nem hologramok, hanem igazi emberek, nálunk alig idősebbek. Ketten vannak, s most mindketten szabadok, mert így kora délután kevesen lézengenek a központban. Egyikük kimondottan helyes csaj, gondolom, Boki oda fog leülni, de tévedek. Ő a sráchoz megy. Talán ilyen katonás, rendőrös ügyekben járatosabbnak tartja. Nekem a csaj marad. Kedves mosollyal fogad, el is felejttem azonnal, hogy mi lett volna az első kérdésem. De segít: elkéri az azonosítómát, aztán megmutogatom neki, hogy miket választottam. Többször elismerően bólogat. Gondolom, kevés olyan marhát lát, aki ilyen drága tantárgyakat választ, és mégis tanár akar lenni.

– Vik, ez nagyon klassz. Látom, te tényleg tanulni akarsz a suliban, és vonzanak a klasszikus modulok. Hadd hívjam fel a figyelmedet két új modulunkra, amely szerintem jól kiegészítené azt, amit eddig összeválogattál.

Én meg bólogatok: beszélj csak, beszélj, ne hagyd abba. Sejttem, hogy ez legalább részben betanult szöveg, valószínű-

leg másnak is azt mondja, hogy jaj de klassz, meg minden. De nem érdekel. Nézem a szemét, meg a haját, meg az ajkát, ahogy beszél. Egy olyan modult ajánl, ami vitákra készít fel, és segít kiszűrni a logikátlanságokat a vitapartnerek érvelésében. És közben a legégetőbb társadalmi témákról folytatunk vitákat, tehát tartalmilag is érdekes lehet.

A másik az önellátó gazdálkodás, sok gyakorlati órával. Ez valamilyen túlélőtantárgy lehet, ha, mondjuk, kitörne a világvege. Ezen felnevetek.

– Valami rosszat mondtam? – kérdi meglepetten.

– Én valójában ebben nőttem fel: önellátó gazdálkodásban.

Erre még értetlenebbül néz rám.

– Apámmal, a gombászkolóniában – folytatom.

Hosszan néz rám, nem tudja eldönteni, hogy igazat mondok-e, vagy szívatom.

– És... mióta élsz itt a Városban?

– Három napja – vágom rá büszkén.

Látom az arcán a döbbenetet. Újra a képernyőjére néz. Egyből érzékelem, hogy távolságtartóbb lett.

Én hülye, én igen nagy hülye! Miért nem tartottam a számat? Ezzel a vallomással ráértem volna később is... Most már mindegy. Mondom neki, hogy ez a vitadolog viszont érdekel, de erre már fel se néz, csak bólint, és tovább klikkelget. Végül bemondja az árat. Majd lefordulok a székről. Annyi-ba kerül, mint négy másik modul együtt! De csak legyintek

nagyvonalúan: jöhet! Közben azon gondolkodom, vajon miért nincs olyan modul, hogy a következő négy évben minden reggel idejövök, leülök vele szemben, és valamilyen ürüggyel órákon keresztül nézem, és beszélgetek vele. Már amennyiben hajlandó még szóba állni velem.

Végre összerakja a portfóliómat, havi nyolcezer-kilencszázra jön ki így a sulis. Ami azt jelenti, hogy alig több mint ezrem marad megélni. Szerencsére ebben már napi egy ebéd is van, amit a sulis ad. Kollégiumi szoba meg nem kell. Ja, hogy akkor Anyánál kell laknom, és nem Bokival? Hmm. Ezen még elgondolkodom. Azért nem hittem volna, hogy a teljes fizumat felzabálja a sulis... De kölcsönről hallani sem akarok.

Fel kéne már állnom, vár mögöttem valaki, de nem nagyon akaródzik. Búcsúzóul még megnézem a lány névtábláját: Ajlának hívják. Szerintem legalább fél fejjel magasabb nálam. Pedig nem is láttam állva. Biztos ő is tanul még, és emellett dolgozik. Klassz lánynak néz ki. Kár, hogy ki nem állhatja azokat, akik valamelyik kolóniából jöttek...

Most látom, hogy Boki már végzett. Azt kérdi, mit tudtam fél órán át dumálni. Mondom, szerintem öt perc se volt. Erre röhög, és jól hátba vág. Ekkor beteszem a kártyát az óráim hátába, és megnézem a számlámat. Jessz, rajta van a fizetésem! Meghívom Bokit ebédre egy közeli algabárba. Olyat még úgysem ettünk, de úgy látszik, itt most az a menő. Amíg rendelünk, elmeséli, hogy neki is két új modult ajánlott

a srác: az egyik élelmiszerdizájn, ami állítólag nagyon menő, és bármelyik profilhoz jó kiegészítő. (Mióta akar Boki főzni?) A másik pedig öngyógyító operációk nanotechnikával, ami jól jöhet majd, ha megsérül edzés vagy küzdelem közben. (Kivel akar Boki küzdeni?) Ő mind a kettőt szeretné, de már így is magas az óraszám, és nem akar egész nap a suliban ülni.